

Dr Robert A. Peterson, Teologia Łukasza – Dzieje Apostolskie, sesja 5, Chrystologia i zbawienie, The NewCommunity

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu na temat teologii Dziejów św. Łukasza. To jest sesja 5, Darrell Bock na temat teologii, chrystologii i zbawienia, nowej wspólnoty.

Daj nam się pomodlić. Łaskawy Ojczy, dziękujemy Ci za Słowo Boże. Dziękuję za Łukasza i jego wkład w Nowy Testament. Oświeć nas, prosimy, abyśmy mogli lepiej zrozumieć Jego przesłanie i abyśmy mogli na nie odpowiedzieć w sposób, który Ci się spodoba. Błogosław nam i pomagaj innym, prosimy przez Jezusa Chrystusa, Pana naszego, modlimy się. Amen.

Studiujemy chrystologię i zbawienie w pismach Łukasza i zaczęliśmy rozmawiać o królestwie Bożym.

Królestwo jest ziemskie. Jezus będzie rządził ziemią jako Dawidita i sprawując władzę nad wszystkim, przyniesie jej całkowite wyzwolenie. Nadzieję taką najdobitniej wyraża Łk 1,32-33, 46-55, 69-75.

Eschatologiczne dyskursy zawarte w uwagach do Dz 1,11 i 3,18-21 pokazują, że nadzieja na przyszłość nie została strawiona w obecnej inauguracji, ale pozostaje żywa, związana ze swoimi starotestamentowymi korzeniami. Bóg jest wierny i realizuje wszystkie swoje obietnice, nawet te dane Izraelowi. Widzimy tam odrobinę dyspensacjonalizmu doktora Bocka.

Jednakże duchowe wyzwolenie jest także jego udziałem. Jezus jest wschodzącym słońcem, które oświetla tych, którzy są w ciemności i prowadzi ich na ścieżkę pokoju, Łk 1,78-79. Obietnica Ducha, Łk 3,15-18, 24-49, Dz 1,8 i nadzieja na odpuszczenie grzechów, Łk 24,47, są tutaj centralne.

Cuda Jezusa dokonane nad demonami i innymi siłami pokazują, że jest on w stanie urzeczywistnić takie obietnice. Najbardziej oczywistymi poddanymi królestwa, którzy odniosą korzyść z jego obecności, są uczniowie (Łk 18,26-30). Wszystkie korzyści wynikające ze zbawienia należą do nich, ale istnieją potencjalni beneficjenci.

Na przykład każdy, kto wejdzie do królestwa, Łukasza 13:23-30, Łukasza 14:16-24. Są jednak niechętni poddani, którzy pewnego dnia staną twarzą w twarz z rzeczywistością rządów Jezusa. Są chętni, reagujące podmioty, są potencjalne podmioty i są niechętni, odporne podmioty.

Są jednak niechętni poddani, którzy pewnego dnia staną twarzą w twarz z rzeczywistością rządów Jezusa i nawet teraz będą przed Nim odpowiadać, Łk 19:27, Łk 21:24-27, Dz 3:20-26, Dz 10:42, Dzieje Apostolskie 17:30-31. Ale jeśli chodzi o tych moich wrogów, Dzieje Apostolskie 19:27, którzy nie chcą, abym nad nimi panował, przyprowadź ich tutaj i zabij ich przede mną. To przypowieść, ale z pewnością pokazuje, że postawa Jezusa wobec wrogów to postawa sądu i gniewu.

Zatem każdy ponosi pewną odpowiedzialność i ma jakiś związek z królem, a co za tym idzie, z królestwem. Problem w tym, gdzie się mieszczą. Duch Święty.

Duch jako centralna postać odkupienia przechodzi z pozycji obiecanego człowieka (Łk 3:15-18) do bycia świadkiem i czynnikiem umożliwiającym Jezusowi (Łk 3:21, Łk 4:16-18). Pełna obietnica ostatecznie nadchodzi później, kiedy Duch Święty zstąpi na wszystkich wierzących (Dzieje Apostolskie 2:1-13 w dniu Pięćdziesiątnicy). Łukasz wyjaśnia to wydarzenie jako znak nadchodzącej nowej ery, Dzieje Apostolskie 2:14-21, Joela 2:28-32.

Duch jest zatem darem Ojca poprzez wywyższonego Syna. On jest mocą, czyli mocą z wysokości, Łk 24:49, Dzieje Apostolskie 2:30-36, Dzieje Apostolskie 10:44-47, Dzieje Apostolskie 11:15-16, Dzieje Apostolskie 15:8. Obecność Ducha jest dowodem na to, że Jezus zmartwychwstał i że Jezus kieruje swoją nową wspólnotą ze strony Boga, prawicy Boga.

Łukasz zapewnia Teofila, że chociaż Mesjasz jest martwy i pozornie nieobecny, jest obecny w darze i obecności Ducha, którego posłał. Zmartwychwstanie i Wniebowstąpienie. Najważniejszym elementem udzielenia Ducha jest zmartwychwstanie i wniebowstąpienie Jezusa.

Tylko Łukasz wspomina i rozwija wniebowstąpienie. Wniebowstąpienie łączy Łukasza 24 z Dziejami Apostolskimi 1 i jest wyjaśnione w Dziejach Apostolskich 2:23-24, wersety 30-36, Dzieje Apostolskie 3:14-15 i 21, Dzieje Apostolskie 4:10-12 i Dzieje Apostolskie 5:30. Wskrzeszony Zbawiciel to ten, który może rządzić i spełnić swoją obietnicę.

On jest tym, który może przebaczyć i obdarzyć błogosławieństwem na znak tego przebaczenia. Dzieje Apostolskie 2:21, 4:12 i 10:43. Władza Jezusa jest aktywna i przejawia się w tych, którzy pracują w Jego imieniu.

Wiele miejsc w Dziejach Apostolskich. Pierwszy to Dzieje Apostolskie 2:38, a ostatni to Dzieje Apostolskie 19:5, a pomiędzy nimi jest jeszcze pół tuzina. Zatem wniebowstąpienie pokazuje, że jest Panem.

Zbawienie w nauczaniu i dziele Jezusa. Zbawienie obejmuje dzielenie się nadzieją, doświadczanie Królestwa, otrzymanie przebaczenia i uzdolnienie przez Ducha. Jezus objawia się jako Ten, który przynosi zbawienie, a Jego nauczanie i dzieło wyjaśniają, co ma nadzieję osiągnąć poprzez swoją posługę.

Jest nauczycielem i cudotwórcą. Łk 4,14 i 15. Łk 4,31, 32 i 44.

Jego nauczanie koncentruje się na ofercie Królestwa. Przyjście Królestwa ukazane jest w kontekście Jubileuszu jako uwolnienie i uzdrowienie. Łukasza 4:16-21, Kapłańska 25:10, Izajasza 61:1-2.

Ale obejmuje także wezwanie do etycznego honoru w wyniku doświadczenia błogostawieństwa. Łukasza 6:20-49. Przypowieści ukazują tę samą kombinację.

Niektóre, w których dominują sceny posiłku, dotyczą planu Bożego. Dzieje Apostolskie 13:6-9, a także Dzieje Apostolskie 13:23-40. Dzieje Apostolskie 14:16-24.

Dzieje Apostolskie 29:18. Teksty te nie tylko ukazują radość zbawienia, ale obrazują przyszłą społeczność przy stole, którą wspólnota może mieć teraz bez różnic rasowych. Dzieje Apostolskie 10, 11 i 15.

W ten sposób ma panować jedność między ludem Bożym. Poza jednością stoi wezwanie do etycznego życia. Obejmuje to relację z Bogiem, misję i honor etyczny.

Miłość, pokora, służba i prawość mają dominować w związkach, jak pokazuje wiele przypowieści. Łukasza 10:25-37, 11:5-8, 14:1-12, 12:35-48, 15:1-32, 16:1-8, 19:31, 18:32, 19:33, 19 :34, 19:35, 19:36. 18:1-8 i 19:11-27.

Jezus nie przyszedł tylko po to, aby zabrać ludzi do nieba, aby umożliwić im poznanie przemieniającego działania Boga w ich życiu. W ten sposób wspólnota jest odpowiedzialna przed Bogiem. To dlatego zaangażowanie jest tak ważne w nauczaniu Jezusa. Łukasza 9:21-26. Łukasza 9:57-62, Łukasza 14:25-35 i Łukasza 18:18-30.

Przechodzić. Analizując dzieło i nauczanie Jezusa, jak dotąd niewiele powiedzieliśmy o krzyżu, ponieważ Łukasz przedstawiał więcej niż sam krzyż.

Powtarzam, Łukaszowa prezentacja wywyższenia Jezusa jest bardziej ukazana niż krzyż. Niektórzy zaprzecziliby zbawczej funkcji dzieła Jezusa, woląc twierdzić, że Jezus i jego śmierć to tylko przykład. W Kościele znajdującym się pod presją istnieją wzorcowe elementy, ale ten etyczny pogląd na śmierć Jezusa jest zbyt ograniczający.

Tyson w swojej książce z 1986 roku podkreśla, jak przedstawienie śmierci Jezusa ukazuje konflikt między judaizmem a Nową Drogą. Przywódcy debatują nad

twierdzeniami Jezusa o władzy, podczas gdy Łukasz twierdzi, że śmierć Jezusa jest koniecznym wynikiem tego konfliktu. Chociaż dla Łukasza krzyż jest mniej widoczny niż dla Pawła, jest on ważny teologicznie w nauczaniu Łukasza.

Nie pełni ona jedynie funkcji etycznej czy historycznej. Jezus jest sprawiedliwym cierpiącym, Łk 22 i 23. Jednakże dwa teksty szczególnie definiują śmierć Jezusa.

Śmierć Jezusa inauguruje nowe przymierze z Bogiem, Łk 22,20 . Podobnie w Łukaszańskim ustanowieniu Wieczerzy Pańskiej czytamy, że Jezus wziął kielich po wieczerzy, mówiąc po jedzeniu, mówiąc: Ten kielich, który za was będzie wylany, jest Nowym Przymierzem we krwi mojej. Jego śmierć inauguruje nowe przymierze, które jest przepowiedziane na przykład najdobitniej w Jeremiasza 31:31-34.

A jego krew odkupiła Kościół, Dzieje Apostolskie 20:28. W swoim napomnieniu skierowanym do starszych w Efezie w Milecie Jezus mówi: Zaprawdę, zaprawdę, nie ma tego ani u Jana, ani u Łukasza. Tak.

20:28. Uważajcie, mówi starszym, na siebie i na całe stado, w którym Duch Święty ustanowił was nadzorcami, abyście troszczyli się o Kościół Boży. Niektóre rękopisy zawierają Pana, który nabył własną krwią. Pasterz Kościoła Bożego, który nabył własną krwią.

Pasterze Kościoła Pańskiego, który nabył własną krwią. To, wraz z powiedzeniem Wieczerzy Pańskiej, to dwa miejsca, w których Łukasz wyraźnie mówi o krzyżu Jezusa. Tutaj śmierć Jezusa jest odkupieniem.

Kupuje, zdobywa Kościół swoją gwałtowną śmiercią, swoją krwią. I mówi, że Bock jest naprawdę czujny. Po podsumowaniu inauguracji przymierza i transakcji soteriologicznej, która nastąpiła wraz ze śmiercią Jezusa, stwierdza, że dwa inne obrazy wzmacniają ten pogląd.

Zastąpienie Barabasa przez Jezusa obrazuje zastąpienie przez Jezusa grzeszników, zwłaszcza że wszyscy mają udział w nieprawym wyborze, Łk 23:13 do 25. Oferta rajy złożona złodziejowi na krzyżu obrazuje zdolność Jezusa do zaoferowania życia pomimo swojej śmierci, Łk. 23:36 do 49. Zatem nie są to wyraźne odniesienia do krzyża, ale tak jest, przyczyniają się, przyczyniają się do tego tematu.

Zastępcy Jezusa za Barabasa wyobrażają jego zastąpienie grzeszników. A obietnica Jezusa łotrowi: „Dziś będziesz ze mną w raj” , ukazuje jego zdolność, nawet na krzyżu, do zapewnienia gwarancji życia wiecznego. Cuda.

Uwierzytelnienie Jezusa następuje nie tylko poprzez zmartwychwstanie, ale także przez cuda, które ukazują nadejście nowej ery, Łk 7,22 i Dz 2,22-24. Cudowne uzdrowienie ukazuje zakres władzy Jezusa. Uzdrowia chorych, wypędza złe duchy,

leczy gorączkę, trąd, paraliż, uschłą rękę, epilepsję, puchlinę, ślepotę, upływ krwi i głuchotę.

Wskrzesza zmarłych i sprawuje władzę nad naturą. Dzieło Jezusa świadczy o Jego osobie i zadaniu. Jego uczniowie również dokonują niektórych z tych dzieł w Dziejach Apostolskich, wykazując, że takie uwierzytelnienie trwa nadal (Dzieje Apostolskie 3:6 i 16) oraz że władza Jezusa również trwa.

Przypomnij sobie Dzieje Apostolskie 1:1. Pisałem ci, Teofilu, w mojej poprzedniej pracy, co Jezus zaczął czynić i czego nauczał aż do dnia, w którym został wzięty do niewoli. Konsekwencją tego jest to, że obecnie w Dziejach Apostolskich Łukasz pisze o tym, co Jezus nadal czynił i czego nauczał, gdy został wzięty do niewoli. Będąc po prawicy Boga w niebie, czyni to przez Ducha, kolejno poprzez swoich apostołów i ich uczniów.

Jezus i zbawienie. Chociaż portret Jezusa przedstawiony przez Łukasza zasadniczo opiera się na jego autorytecie, Jezus niesie także obietnicę. Zbawienie inauguruje królestwo, wyzwala grzesznika, przebacza grzechy, zapewnia ducha i wzywa do zaangażowanego i wiernego życia w kontekście przyszłego dopełnienia królestwa.

Wszystkie Boże obietnice przymierza zostały zainaugurowane przez Jezusa. Zrealizowała się obietnica Abrahamowa, Dzieje Apostolskie 3:22 do 26. Nadzieja Dawidowa została zrealizowana, Łk 1:31 do 33, Łk 1:69. Dzieje Apostolskie 2:25 do 36. Wszystkie Boże obietnice przymierza zostały wypełnione.

Kolejną jest nadzieja ducha związana z nadejściem nowej ery i nowego przymierza. Łukasza 22:20. Dzieje Apostolskie 2:14 do 21.

Należy zapewnić Teofila, że Jezus może spełnić te obietnice i rzeczywiście je realizuje. Ale kto uczestniczy w takim błogosławieństwie? Jak członkowie odnoszą się do siebie nawzajem i jakie jest zadanie członków społeczności? Kto tworzy nową wspólnotę i jaka ona ma być? Jak Łukasz ocenia wpływ chrystologii na treść i zadania nowej wspólnoty? Odpowiedzi na te pytania można znaleźć w Łukaszowym przedstawieniu nowej wspólnoty, Kościoła. Nowa społeczność.

Nowa społeczność Jezusa nie jest w ewangelii całkowicie zorganizowaną jednostką. Nie wykazuje on wszystkich cech nowego katolicyzmu II wieku. Poza 12 apostołami i 72 z Łk 10, od jakiegoś czasu nie ma żadnej formalnej struktury.

Raczej ci, którzy stają się nową wspólnotą Dziejów Apostolskich, nazywani są uczniami. W ewangelii tę grupę stanowią głównie Żydzi. Istnieje jednak kilka wskazówek, że korzyści z programu Jezusa mogą rozszerzyć się na Samarytan i nie-Żydów.

Łk 3:4 do 6. Łk 7:1 do 10. Łk 20:15 do 16 i Łk 24:47.

Chociaż wątek rasowy zajmuje centralne miejsce w Dziejach Apostolskich, ewangelia Łukasza pokazuje, że przesłanie dociera do osób znajdujących się na marginesie społeczeństwa, beneficjentów zbawienia. Łukasz skupia się na recepcji przesłania przez wyrzutków społecznych i kobiety. Łukasz przedstawia ubogich, grzeszników i celników.

Łukasz ma na myśli ubogich materialnie i duchowo. Ten duchowy element jest wyraźnie widoczny w Łukasza 1:50 do 53 i 6:20 do 23, gdzie biedni i pokorni, podobnie jak maltretowani prorocy, są beneficjentami przymierza Bożego. W kilku tekstach wspomina się o biednych i odrzuconych.

Łukasza 1:46 do 55, 4:18, 7:22, 14:13 i tak dalej. Grzesznicy są także szczególnymi obiektami ewangelii Łukasza 5:27 do 32.

Łk 15:1 i 2. Łk 19:7. Nadzieję daje się także celnikom. Nie lubi się ich, ponieważ postrzega się ich jako zdrajców Izraela za pobieranie rzymskich podatków, czasami wygórowanych. Ale Jezus pokazuje, że mogą wejść w Boże błogosławieństwo.

Łukasza 5:27 do 32, 7:34, 18:9 do 14 i 19:1 do 10 jest przykładem Zacheusza. Wreszcie Łukasz przedstawia responsywność kobiet. Łukasza 7:36 do 50, 8:1 do 3 i 48:10, 38 do 42, 13:10 do 17, 24:1 do 12.

Nie tylko kobiety, ale także wdowy, które reprezentują najbardziej bezbronną grupę społeczną. Łukasza 2:37, 4:25 i 26, 7:12, 18:3 i 5, 20:47, 21:2 i 3. Czy to w przypowieściach, czy na przykładzie, te kobiety są wrażliwe na przesłanie Jezusa. Chociaż znajdują się na marginesie społeczeństwa I wieku, znajdują się w środku historii Łukasza.

Często są łączone z mężczyznami. Łukasza 2:25 do 28, 15:4 do 10, 17:34, 35. Dzieje Apostolskie 21:9 i 10, żeby wymienić kilka odniesień.

Wyraźne wskazanie, że ewangelia jest przeznaczona dla obu płci. Połączenie Łukasza zarówno w ewangelii Łukasza, jak i w Dziejach Apostolskich kobiet i mężczyzn pokazuje, że obie płcie są właściwymi odbiorcami ewangelii. Krótko mówiąc, skład tej nowej społeczności nie zna granic.

Orędzie jest dostępne dla wszystkich, ale szczególnie dla tych, którzy są odstępni w społeczeństwie i w rezultacie często najlepiej odpowiadają na orędzie nadziei i polegania na Bogu. Zdjęcia odpowiedzi. Łukasz używa trzech terminów, aby opisać reakcję na przesłanie.

Pokutujcie, nawróćcie się i uwierzcie. Pokuta, metanoia i pokuta, metanoia, mają korzenie w Starym Testamencie. Łukasza 11:32 i 24, 43 do 47, gdzie hebrajskie odpowiedniki, głównie shuv , odnoszą się do zawrócenia.

W języku greckim termin ten ma związek ze zmianą zdania. Chodzi o to, że pokuta wiąże się z reorientacją perspektywy, nowym punktem widzenia. Dodałbym, szczególnie w odniesieniu do grzechu.

Rozważanie planu Bożego oznacza spojrzenie na ten plan w nowy sposób i zorientowanie się na niego poprzez odwrócenie się od grzechu do Boga. Łukasz pokazuje, że owoc pokuty wyraża się konkretnie. Łukasza 3:10 do 14.

Pokuta wyraża się w życiu, szczególnie w sposobie traktowania innych. Łukasz maluje cztery obrazy pokuty. Po pierwsze, chory pacjent potrzebujący pomocy lekarskiej i całkowicie zależny od umiejętności lekarza zwraca się do lekarza po pomoc.

Zatem ten, kto pokutuje, przychodzi do Boga po duchowe błogosławieństwo i uzdrowienie. Łukasza 5:31 i 32. Po drugie, pokuta za czyn marnotrawnego, który powrócił do ojca, wskazuje, że pokuta nie wymaga żadnych roszczeń, ale jest całkowicie zależna od miłosierdzia tego, do kogo jest kierowana prośba.

Łukasza 15:17 do 21. Pokuta jest zmianą nastawienia do grzechu, ponieważ widzi się, że tylko Bóg i Jego miłosierdzie mogą przynieść ulgę. Podsumowanie pokuty w Ewangelii Łukasza 24:47 wskazuje na centralne znaczenie pokuty dla Łukasza.

Cytat, pokuta za odpuszczenie grzechów, bliski cytat, oznacza, że szuka się miłosierdzia Bożego przez Jezusa, zbliżając się do Boga na Jego warunkach, uznając potrzebę otrzymania przebaczenia i że tylko Bóg może zapewnić przebaczenie. Trzy, trzeci przykład, trzeci obraz pokuty w Ewangelii Łukasza. Celnik wykazuje tego typu podejście do Boga, choć nie używa tam terminu „pokuta”.

Łk 18,9 do 14. Czwarta, również pouczająca jest odpowiedź Zacheusza. Łukasza 19:1 do 10.

W Dziejach Apostolskich termin ten jest również kluczowy. Dzieje Apostolskie 5:31, 11:18, 13, 24, 19:4, 20:21, 26:20. Czasownik ten występuje także w Dziejach Apostolskich 5:31, 11:18, aby wskazać właściwą reakcję, czyli pokutę.

Łukasza 11:32, 13:3 i 5, 15:7 i 10, 16:30. Dzieje Apostolskie 2:38, 3:19, 17:30, 26:20. Termin zwrot, epistrefo , pojawia się przede wszystkim w Dziejach Apostolskich, ale jest prawie niewidoczny w Ewangelii.

Łukasza 1:17, 17:40, 22:33, 34, 35, 36, 37, 38, 32. Dzieje Apostolskie 3:19, 9:35, 11:21, 14:15, 15:19, 26:18 do 20 i 28: 27. Termin ten jest jednak ważny, ponieważ

obrazuje zmianę podstawowego kierunku, odwrócenie wyobcowania i ukazuje, co dzieje się z pokutą.

Dzieje Apostolskie 26 są szczególnie ważne, ponieważ trzy kluczowe pojęcia: pokuta, nawrócenie i wiara pojawiają się razem i są ze sobą powiązane. Wiara opisuje także *pistis*, opisuje także działania przynoszące korzyść posiadaczowi. Wiara wyraża się konkretnie poprzez przyjaciół paralityka (Łk 5,20), setnika (Łk 7,9) i grzeszną kobietę, która namaszcza Jezusa (Łk 7,47-50).

Trędowaty Samarytanin i niewidomy również wierzą w Jezusa, że przywróci ich do zdrowia, Łk 17,19, Łk 18,42. Podsumowując, wiara wierzy i tak działa. Wiara wyraża się także konkretnie w Dziejach Apostolskich 3:16, 14:9, 15:9, 20, 21, 24 i 24:26.

Wiara ma różne poziomy. Może być krótkotrwały (Łk 8:12) lub dłuższy (Łk 8:50). W Dziejach Apostolskich ci, którzy odpowiadają, są czasami nazywani wierzącymi, aby pokazać centralne miejsce wiary i jej dynamiczną, ciągłą jakość (Dzieje Apostolskie 5:14, Dzieje Apostolskie 15:5). Krótko mówiąc, wiara to uznanie i przekonanie, że Bóg ma coś do zaoferowania przez Jezusa, a mianowicie przebaczenie i błogosławieństwa obietnicy.

Należy aktywnie przyjąć wiarę i wzywać imienia Pana, Dzieje Apostolskie 2:21, Rzymian 10:13. Błogosławieństwa nowej wspólnoty. Łukasz używa w ewangelii różnych terminów na określenie oferowanych błogosławieństw, przebaczenia lub uwolnienia (Łk 1:77 i 3:3). Łukasza 4:18 i 24.

W Nowym Testamencie Dzieje Apostolskie 2:38, 5:31, 10:43, 13:38. Życie, Łukasza 10:28, 12:15 i 21, 12:21. Łukasza 18:29 i 30.

Pokój, Łukasza 1:79, 10:5 i 6, Dzieje Apostolskie 10:36. Królestwo Boże, królestwo ducha to także błogosławieństwa nowej wspólnoty, o których już mówiliśmy. Te błogosławieństwa i sposób, w jaki obietnica została przedstawiona, pokazują, że plan Łukasza nie ma charakteru politycznego.

W rezultacie odczytania wyzwoleńcze, zwłaszcza te mające podłoże polityczne i ideologiczne lub te, które próbują zrobić z Jezusa działacza politycznego, nie znajdują wsparcia. Jezus nie kwestionował obecnego porządku politycznego Rzymu. Pracował nad tym i wokół tego.

Kościół nie występuje przeciwko państwu ani z nim jako takim. Kościoła nie należy mylić z państwem, Łk 20:20 do 26. Niemniej jednak etyka wspólnoty ma konsekwencje społeczne.

Przykładem przemiany ludzi może być ta nowa wspólnota, która stoi obok instytucji świeckich. Ludzie tej nowej wspólnoty, którzy kochają Boga, powinni okazywać swoją

miłość poprzez troskę o członków wspólnoty (Dzieje Apostolskie 4:32 do 38) i sąsiadów spoza wspólnoty (Łk 10:25 do 37). Jeśli gdziekolwiek widać troskę społeczną i współczucie jest to nadzieja, jaką nowa wspólnota i jej przesłanie błogosławieństwa i przemiany ofiaruje wszystkim, a także konkretny wyraz tej troski w hojności, miłości i działaniu wspólnoty.

Przeciwnicy zbawienia, w przeciwieństwie do tych, którzy reagują, przeciwstawiają się tym, którzy sprzeciwiają się nowej wspólnotie i wywierają na nią nacisk. Na poziomie transcendentnym duchowe siły zła stawiają opór, chociaż są bezsilne wobec planu Bożego. Łukasza 4:1 do 13, 33 do 37, Łukasza 8:26 do 39, 9:1, 10:1 do 14 i 18, 11:11, 11:14 do 26 i 22:3. Dla Łukasza walka Boga oznacza nie tylko odzyskanie ludzkiej pobożności, ale także odwrócenie skutków sił zła.

Na poziomie ludzkim przeciwnikami stanowiącymi największą przeszkodę dla społeczności są uczeni w Piśmie, faryzeusze i saduceusze, czyli religijni przywódcy judaizmu. Ich sprzeciw jest praktycznie stały, gdy Jezus twierdzi, że ma władzę odpuszczania grzechów i kwestionuje tradycję sabatu. Łukasza 5:24 i 6:1 do 11.

Korzenie tego odrzucenia sięgają odmowy udzielenia odpowiedzi Janowi Chrzcicielowi. Łk 7, 29 do 30, 21 do 8. Podczas różnych posiłków są ostrzegani, Łk 7,36 do 50, 11,37 do 52, 14,1 do 24. Przywódcy znajdują się w centrum potępienia Jezusa w części podróźniczej, a także w Jerozolimie.

Łukasza 11:37 do 52, 12:1, 14:1 do 4, 16:14, 15, 24:24, 20:45 do 47. Brawley próbuje wyobrazić sobie saduceuszy jako głównych przeciwników, na zdjęciu faryzeusze i uczeni w Piśmie bardziej neutralnie, w oparciu o Dzieje Apostolskie. Według niego saduceusze i arcykapłani sprzeciwiają się Chrystusowi, podczas gdy faryzeusze stanowią mniej odporne i uzasadnione kluczowe aspekty przesłania Kościoła, a także uzasadniają kluczowe aspekty przesłania Kościoła, opowiadając się za zmartwychwstaniem.

Nie ma wątpliwości, że saduceusze są przedstawiani bardziej negatywnie, ale teksty Łukasza jasno pokazują, że faryzeusze i uczeni w Piśmie są poddawani ostrej krytyce, także za odrzucenie przesłania. Są jednak wyjątki, takie jak Jair (Łk 8:41) i Józef z Arymatei (Łk 23:50 do 53). Ale to głównie przywódcy sprzeciwiają się Jezusowi i knują jego śmierć.

Łk 6:11, Łk 11:53 do 54, Łk 20:19, Łk 22:3 do 6, Łk 22:52, 53, Łk 23:3 do 5. Reakcja tłumu jest jednak mieszana. Interesują się Jezusem, lecz ich reakcja na Niego jest powierzchowna i czasami zmienna. Przejście następuje w Łukasza 9 do 13, rozdziały 9 do 13.

Jezus daje im wiele ostrzeżeń w Łukasza 12:49 do 15:24. Gromi to pokolenie, Łk 11,29 do 32. Potępia różne miasta w kraju, Łk 10,13 do 16.

Opowiada też kilka przypowieści o winie narodu, Łukasza 13:6 do 9, 20:9 do 19. Ostateczna reakcja tłumu jest typem ogólnej reakcji większości narodu. Odrzucenie niesie ze sobą ostrzeżenia przed sądem, ale takie ostrzeżenia nie reprezentują gniewu.

Obrazują proroczy żal, gdyż Jezus płacze nad tymi, których ostrzega, Łk 19,41 do 44. W rzeczywistości tłum staje się odpowiedzialny za śmierć Jezusa, gdy pyta o Barabasa, Łk 23,18 do 25. Jezus ostrzega przed konsekwencjami w końcowa prorocza notatka sądu, Łukasza 23:27 do 31.

Nie ma wątpliwości, że naród ponosi odpowiedzialność za odrzucenie Jezusa, Dzieje Apostolskie 2:22 do 24, 3:14 do 26, 5:30 i 31. Reakcja Izraela jest tragiczna, przynajmniej na razie. Jest w kolejce do błogosławieństwa, ale przegapił dzień nawiedzenia, Łk 19:44.

Teraz jest czas pogan, Łk 21,24. Izrael nie jest jednak wykluczony z Bożego planu, gdyż nie można odmówić wierności Bożej obietnicy danej narodowi. Ale Izrael jest opuszczony, mówi Łukasz, dopóki nie uzna Mesjasza (Łk 13,14).

Łukasza 19:34, 35. Dzieje Apostolskie 3:14 do 21. W Dziejach Apostolskich ponownie ostrzega się naród, aby zmienił zdanie na temat Jezusa i pokutował, Dzieje Apostolskie 2:22 do 24 i Dzieje Apostolskie 5:27 do 32.

Łukasza oskarżano o antysemityzm, ale jest to ostre. Łukasz nie twierdzi, że nowa wspólnota jest prześladowana przez tych, Łukasz wręcz twierdzi, że nowa wspólnota jest prześladowana przez tych, którzy nie odpowiadają na przesłanie nadziei. Jezus i jego uczniowie konsekwentnie ofiarowują ewangelię narodowi i cierpią podczas jej składania.

Uczniowie nie tworzą podziałów i nie sięgają przemocy w społeczności żydowskiej. Ci, którzy odpowiadają Jezusowi, zostają wypędzeni, jak pokazują prześladowania z Dziejów Apostolskich i jak przepowiedział Jezus. Łukasza 12:1 do 12, Łukasza 21:12 do 19.

Ale nowa społeczność nie jest antyżydowska, jest pro-obietna. Konsekwentnie w Dziejach Apostolskich nowa wspólnota nieustannie powraca do synagogi, narażając się na wielkie ryzyko, aby dać nadzieję Izraelowi. Tych wrogów należy kochać i modlić się za nich, jak wyjaśnił Jezus.

Łk 6,27 do 36, 23,34, Dz 7, 60. Źródłem napięć, prawem, główną przyczyną napięć w Ewangelii Łukasza i Dziejach Apostolskich, jest stosunek nowej wspólnoty do prawa. Jest to obszar mocno dyskutowany w badaniach Lukana.

Niektórzy twierdzą, że Łukasz jest bardzo konserwatywny w swoim podejściu do prawa. Inni sugerują, że Łukasz ma ambiwalentne podejście do prawa. Łukasz widzi żydowskich chrześcijan przestrzegających prawa, podczas gdy poganie są wolni w niektórych sprawach, obrzezanie i związani w innych, bożki, mięso ofiarowane bożkom i niemoralność.

Inni twierdzą, że to prawo jest częścią starej ery i Kościół powoli zaczął je uznawać. Blomberg, 1984. Najlepsza jest ostatnia pozycja.

Większość tych kwestii jest wyjaśniona w Dziejach Apostolskich 10:11 i 15, rozdziałach 10, 11 i 15, choć istotne są także dyskusje na temat Łukasza 6:1 do 11 oraz 16:16. Prawo nie jest wiążące, choć względy misyjne pozwalają na jego przestrzeganie w sprawach, w których nie wchodzi w grę centralne kwestie nowej wiary. W złożonym ujęciu Łukasza prawo należy postrzegać z trzech różnych perspektyw.

Jako norma prawna, numer jeden, jako kodeks prawny i ofiarny oraz jako cecha socjologiczna, prawo przemija. Łukasza 6:1 do 11, Dzieje Apostolskie, rozdziały 10, 11 i 15, o czym świadczą zmiany w przepisach dotyczących żywności, obrzezaniu i być może praktykowaniu sabatu. Po drugie, jako obietnica nadziei królestwa, prawo się wypełniło.

Łukasza 16:16, 17 i 24:43 do 47. Dzięki swemu etycznemu naciskowi w zakresie miłości Boga i bliźniego oraz w odniesieniu do przykazań moralnych, prawo zostaje ponownie potwierdzone w sposób porównywalny z prorokami Starego Testamentu. Łk 6,27 do 49, Łk 10,25 do 47, Łk 10,26 i 27, Łk 16,19 do 31, Łk 18,18 do 30.

Prawo lub tradycje z nim związane są głównym źródłem irytacji w ewangelii, zwłaszcza w przepisach dotyczących sabatu. Łukasza 6:1 do 11. W rzeczywistości Jezus podkreśla, że to, co Dawid zrobił w szabat, co jest jego usprawiedliwiającym przykładem, nie jest dozwolone przez prawo (Łk 6:4). Ważne jest, aby wyzwanie szabatu nastąpiło po orędziu Jezusa, że nowe wino musi być dostarczane w nowych bukłakach i aby ci, którzy lubią stare, nie próbowali nowego, Łk 5, 33–39.

Uwaga ta wpisuje się w spór dotyczący nieprzestrzegania przez Jezusa tradycji związanych z oczyszczeniem. Jezus kwestionował prawo, przynajmniej jeśli chodzi o sposób jego interpretacji w I wieku n.e., a to wyzwanie spowodowało sprzeciw wobec niego. Dzieje Apostolskie jasno przedstawiają to wyzwanie.

Otwarcie wszystkich pokarmów, pełny stół społeczności z poganami i odmowa obrzezania pogan, Dzieje Apostolskie 10, 11, 15, odzwierciedlają odrzucenie niektórych elementów prawa i tradycji, która z niego wyrosła. Wyraźne wskazanie przez Łukasza, że członkom zarzuca się zaprzeczanie najświętszym zwyczajom oraz jego opis sprzeciwu w nowej wspólnoty pokazują, że kwestie związane z żydowskimi

korzeniami są żywe i stanowią źródło irytacji nawet wewnątrz wspólnoty. Łukasza 13:10 do 17.

Łukasza 23:2. Dzieje 6:11 i 13. Dzieje 21:28. Dzieje 25:8. Łukasz odpowiada, że prawo wskazywało na obietnicę. Łukasza 24:43, 47. Dzieje Apostolskie 26:14. Łukasza 24:23.

Otwarcie opisuje też różnice w prawie. Argument jest taki, że Bóg dał dowód swojej akceptacji tej nowej wspólnoty i jej różnic w stosunku do prawa, wylewając ducha na pogan, mimo że nie byli oni obrzezani. Dzieje Apostolskie 11:15 do 18.

Bóg okazuje swoje wsparcie dla nowej drogi poprzez wizję, która nakazuje społeczność przy otwartym stole. Dzieje Apostolskie 10:1 do 33. Łukasz przedstawia składanie ślubów i inne elementy praw jako opcjonalne, o ile nie czyni się tych elementów koniecznymi.

Dzieje Apostolskie 15:22 do 29, 21:17 do 26. Skorzystanie z takich opcji może w niektórych przypadkach sprzyjać jedności. Łukasz postanawia, że Żydzi mogą swobodnie przestrzegać takich zwyczajów, o ile nie zmuszają do tego pogan.

To rozróżnienie jest kluczowe i nie różni się od rozwiązania Pawła z Rzymian 13 i 14. Prawa nie można uważać za wiążące. Liczne teksty i akty poruszające tę kwestię ujawniają niektóre obawy, którymi Łukasz miał się zająć.

Zakładają, że jest to społeczność mieszana rasowo, zmagająca się ze swoim związkiem ze starożytnymi korzeniami. Można podejrzewać, jak duże napięcie budzą takie różnice rasowe w nowej społeczności. Łukasz szczerze mówi o tych różnicach oraz o złożonym rozwiązaniu i kompromisie, jaki wyniknął w imię jedności Kościoła, który popiera w swojej propozycji.

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu na temat teologii Dziejów św. Łukasza. To jest sesja 5, Darrell Bock na temat teologii, chrystologii i zbawienia, nowej wspólnoty.